

(Нови Репортер, 23. 5. 2012)

Након извјесне паузе, Босна и Херцеговина поново у великом стилу учествује у „евроатлантским интеграцијама“. То је довољан повод да бирократска „кажњеничка бојна“, стационирана у Бриселу и Вашингтону и невољно задужена за БиХ, живне и еуфорично скандира: „Хип, хип, хуррау“. Представници омиљене земље са брдовитог Балкана нису им се јављали баш често послје општих избора крајем 2010. године, па су се у ЕУ и САД забринули да им се није шта десило. Али, нема разлога за узбуну, јер, некако с прољећа, овлаштени заступници дејтонске творевине опет јурцају с краја на крај планете. Министар иностраних послова Златко Лагумџија био је 18. и 19. маја у Лондону, на засједању Европске банке за обнову и развој. Предсједавајући Предсједништва Бакир Изетбеговић обрео се 20. и 21. маја у Чикагу, на самиту НАТО-а, заједно са Лагумџијом.

Актуелни посједник ресора дипломатије ишао је у Уједињено Краљевство да тражи паре. Или, прецизније, да обећа да ће на домаћем терену бити учињено све, како би БиХ добила од ЕБРД-а „већ одобрених 528 милиона марака“. Тренутни корисник привилегија за „првог међу једнаким“ у рингишпилу са три мјеста скокнуо је до постојбине Ал Капонеа вођен другачијом мотивацијом. Није било разлога да домаћини крију од њега новчанике као змија ноге, пошто је Изетбеговић јуниор само хтио да за неколико милиметара приближи БиХ „најјачој брани против сецесионизма“, што је недавна дефиниција западне војне алијансе из уста амбасадора Турске у Сарајеву Ахмета Јилдиза.

Пренемагане: Али, осим тапшања по раменима, ни Златко ни Бакир нису добили оно по шта су отишли. Додуше, обећања није недостајало. Међутим, наговјештаји финансијске помоћи из ЕБРД-а, као и такозваног почетка имплементације Акционог плана за чланство у НАТО-у (МАП), били су праћени условљавањем. Од Лагумџије се очекује, ако ништа друго, бар стабилна власт на нивоу БиХ, како би европски банкар са сједиштем у

Лондону знали коме дају новац. Задатак за Изетбеговића је компликованији, пошто мора да убиједи политичке саговорнике из оба овдашња ентитета да ургентно ријеше питање војне имовине према директивама из Чикага, како би Босна и Херцеговина у септембру ове године стартовала са примјеном МАП-а, одобреног 2010. и остављеног у стању мировања, док безбједносно интересантне некретнине не буду укњижене „тамо гдје треба“.

У таквој ситуацији, обојици преостаје тек ишчекивање расплета у владајућој шесторци, крајње лабавој математичкој комбинацији странака које су почетком ове године формирале извршну власт на нивоу БиХ. А то „партнерство“ се љуља, прије него што је уопште заживјело, и то захваљујући, прије свега, Странци демократске акције. Јер, предсједник СДА Сулејман Тихић сјетио се да до локалних избора, предвиђених за 7. октобар, није остало много времена. Зато је напрасно закључио да је приједлог буџета заједничких институција премален за његово схватање капацитета ове „државе“, иако је 950 милиона марака и превише за ту структуру, углавном састављену од бескорисних агенција и сличних паразитских органа. Ту се не завршава листа Тихићевих повода за пренемагање, пошто се у сличном демагошком стилу успротивио инсистирању из Републике Српске да се укине закон о правима припадника тзв. Оружаних снага БиХ, који је омогућавао тридесетпетогодишњацима да иду у пензију. Наравно, не на основу сопствених уплата у Фонд ПИО, већ о трошку пореских обавезника.

Иако међу осталом петорицом актера из владајућих странака постоји сагласност да се буџет прихвати у постојећем облику, а вјероватно и да се коригује бизарна грешка из ближе прошлости, у виду „мировина“ за расходоване солдате у пуној снази - тако што нових случајева те врсте неће бити, док ће стари бити измјештени у надлежност два ентитета - Тихић је на прошлонедјелном окупљању шесторке, 17. маја у Мостару, затегао уже до пуцања. Ипак, имајући у виду досадашњи калкулантски ток Тихићеве политичке каријере, погрешно је вјеровати да је челник СДА спреман да иде до краја и да преведе ту партију у опозицију. По свој прилици, већ на засједањима оба дома Парламентарне скупштине БиХ, 23. и 24. маја, биће извјесно да ће велики „браниоци бошњачких интереса“ наћи модалитет да не сруше буџет и да сачувају фотеље, а да најреалнију варијанту са уздржанашћу, али не и напуштањем гласања, наивним сљедбеницима објасне урнебесном Тихићевом реченицом: „Ко ће онда бранити БиХ, ако ми одемо из Савјета министара.“

Хармонија: И у том случају, на „бранику домовине“, готово идентичне Тихићевим резонима, остао би Златко Лагумџија. Уколико више не би могао да трпи Тихићеве хирове, али и егзибиције „свог“ члана Предсједништва БиХ Жељка Комшића, предсједник СДП-а био би принуђен да превазиђе црвено-зелене анимозитете и успостави одређене аранжмане са Бакиром Изетбеговићем. Додирне тачке свакако

имају – нити је Изетбеговић јуниор имун на новац по који је Лагумџија ишао у Лондон, нити је Златко гадљив на НАТО који је Бакир призивао у Чикагу. Напротив, првом је јасно да ће без свјежих и великих свота из иностранства Федерација потонути у банкрот, при чему није нарочита утјеха чињеница да ни РС не плива у благостању. Такође, и други се потпуно слаже са анадолским суфлирањем о НАТО-у као „брани против сецесионизма“ у БиХ, при чему је потпуно неважно то што у Републици Српској нико релевантан тренутно не потенцира „сепаратистичке“ амбиције. За то је задужен словеначки филозоф неокомунистичке провенијенције Славој Жижек, који већ годинама агитује за велику Албанију, а сада је спреман да то „компензује“ понудом спајања Србије и РС. Као што је истраживачка служба америчког Конгреса (ЦРС) спремна да у том случају предвиди бошњачки „војни удар“ на Републику Српску, ако буде „мањих и ограничених сукоба“, односно, УСА-НАТО интервенцију, уколико се догоди „широко распрострањено насиље“.

Како РС реагује на те апокалиптичне прогнозе? Парадоксално, када је релација са западном војном алијансом у питању, слаже се са Лагумџијом и Изетбеговићем, мада то чини индиректно. Наравно, таквој врсти „хармоније“ није склона изразита већина народа у Републици Српској, али, јесу готово све парламентарне странке из РС, било да су из власти или из опозиције. То чине на врло „суптилан“ начин. С једне стране, истичу да су за референдум о НАТО-у, што свакако није спорно. Али, с друге стране констатују да БиХ „не би смјела да уђе у НАТО прије Србије“, што је крајње дегутантна и ноторно натофилска формулација, која сигурно не спада у категорију врхунског политичког лукавства, како сматрају креатори те синтагме. Прије се може окарактерисати као реторичка и етичка сплачина, којом се не „замазују очи“ најмоћнијим државама у НАТО-у, већ само Србима у РС, док је матици - хронично „изгубљеној у преводу“, али бар формално војно нетралној - намијењена „братска“ порука: „Ако ми тонемо, потоните и ви с нама“.

То није једина актуелна „тачка спајања“ политичке сцене Федерације и РС. Ево, рецимо, шеф СДП-а и лидер СНСД-а сложили су се у подршци Борису Тадићу на предсједничким изборима у Србији. Златко Лагумџија је највјероватније у њему препознао „брану сецесионизму“ у БиХ. А Милорад Додик? Можда алтернативу Чедомиру Јовановићу, с којим је жучно полемисао у телевизијском дуелу прије пар мјесеци? Или ипак не, пошто ЛДП - иста она организација у којој су трабуњали о „геноцидној творевини“ - по свему судећи, након Тадићевог пораза на предсједничким изборима и активирања свих могућих варијанти ДС-а за формирање парламентарне већине, улази у нову владу Србије? Било како било, први човјек Савеза независних социјалдемократа могао је да подржи кога хоће, па и гротеску звану „Избор за бољи живот“. Али, од предсједника РС било је логично очекивати да не фаворизује никог у изјашњавању грађана Србије, јер, потенцирање српско-српских анимозитета, поготово када се прелијевају преко Дрине, значи само једно - националну штету. А та категорија би, ваљда, требало да буде знак „стоп“ за некакву имагинарну страначку корист. Ту више није битна чињеница да је

„Евроатлантске интеграције“ и српске дезинтеграције

Пише: Саша Бижић
четвртак, 24 мај 2012 16:28

Тадић изгубио, а Николић добио предсједничке изборе – арбитражање из РС на изборима у Србији било је крајње погрешно у случају било каквог расплета.

Значи, у тој ситуацији логике није било. А тамо гдје престаје логика, траје пут БиХ према бескрупулозном НАТО-у и митологизованој ЕУ. Са Златком Лагумџијом и Бакиром Изетбеговићем у Сарајеву, а без Бориса Тадића у Београду. И, изгледа, са новим значењем синтагме „српска посла“, када је ријеч о специфично схваћеној потреби у РС да се буде дио обје приче – и „евроатлантских интеграција“ и српских дезинтеграција.